

Шайновъ. Холамъ и ти съ твойтъ вѣчни подозрения!

Стефка. Че кажи бе, Михаиле: такава, отговоръ ли е?

(Кжсо мълчание)

Шайновъ. (Съобразилъ се) Една работа, отъ която ще падне за рокля и шапка.

Стефка. (На присмѣхъ) Тази ли—хубостницата, ще спечали роклята?

Шайновъ. Щомъ държишъ такъвъ езикъ—да не говоримъ. Не мога да понасямъ закачки. . . Ти не искашъ да разберешъ, че „Всичко мога“ си пробива път; става сила —и успява. . .

Стефка. Между подозрителнитъ жени.

Шайновъ. За нашата работа и тѣ сж потрѣбни. . . Лесно пари се не печелятъ, жена, И за това, нека не те дразнятъ такива нѣща.

Стефка. Слушай, мжко, какво ще ти нажа азъ: отъ какъ съ Драгана измислихте „Всичко мога“ — не сте на себе си! Хората се подсмиватъ. Пъкъ и се шушне, че тая работа не е чиста. . . И ако подуши полицията не знамъ. . .

Шайновъ. Не познаващъ свѣта, жена Нѣма кой да не преклони глава предъ хилядаркитъ. Щомъ вмѣсто двесте хиляди данъкъ ни обложиха само съ десетъ — разбирашъ нали?

Стефка. Все пакъ нечисто е.

Шайновъ. Чистото умряло. Който не може да го разбере е наивникъ.

Стефка. Но кога се прекалява — опасността е на прага.